

deSingel

Internationale Kunstcampus

2009-2010

RODE ZAAL

WIM VANDEKEYBUS . ULTIMA VEZ

NIEUWZWART

WO 2, DO 3, VR 4, ZA 5 DECEMBER 2009

2009-2010 / DANS

SIDI LARBI CHERKAOUJ

WO 30, DO 1, VR 2, ZA 3 SEPTEMBER 2009

TRISHA BROWN DANCE COMPANY

VR 9, ZA 10, ZO 11 OKTOBER 2009

MEG STUART . DAMAGED GOODS

DO 29, VR 30, ZA 31 OKTOBER 2009

ANNE TERESA DE KEERSMAEKER & ANN VERONICA JANSSENS
& MICHEL FRANÇOIS . ROSAS

WO 18, DO 19, VR 20, ZA 21 NOVEMBER 2009

WIM VANDEKEYBUS . ULTIMA VEZ

WO 2, DO 3, VR 4, ZA 5 DECEMBER 2009

ZIMMERMANN & DE PERROT . LE GROUPE ACROBATIQUE DE TANGER

VR 8, ZA 9 JANUARI 2010

LEMI PONIFASIO . MAU COMPANY

VR 22, ZA 23 JANUARI 2010

EMANUEL GAT DANCE

DO 4, VR 5, ZA 6 FEBRUARI 2010

LOUISE LECAVALIER & BENOÎT LACHAMBRE & LAURENT GOLDRING
& HAHN ROWE . PAR B.LEUX

WO 17, DO 18, VR 19 MAART 2010

BOUGE B 2010

WO 21, DO 22, VR 23, ZA 24 APRIL 2010

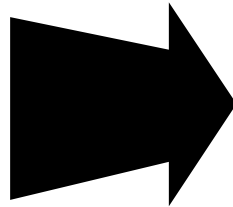
WILLIAM FORSYTHE . KONINKLIJK BALLETT VAN VLAANDEREN

DO 6, VR 7, ZA 8 MEI 2010

ALAIN PLATEL . LES BALLETS C DE LA B

WO 26, DO 27, VR 28, ZA 29 MEI 2010

WIM VANDEKEYBUS . ULTIMA VEZ NIEUWZWART

regie, choreografie, scenografie **Wim Vandekeybus** originele muziek **Mauro Pawlowski** gecreëerd met & uitgevoerd door **Tanja Marín Frijónsdóttir, Dawid Lorenc, Bénédicte Mottart, Olivier Mathieu, Máté Mészáros, Ulrike Reinbott, Imre Vass, Gavin Webber** ook gecreëerd met **Kylie Walters** muzikanten (live) **Mauro Pawlowski, Elko Blijweert, Jeroen Stevens** tekst **Peter Verhelst** artistieke assistentie & dramaturgie **Greet Van Poeck** bewegingsassistentie **Iñaki Azpillaga** geassisteerd door **Germán Jauregui** stylisme **Isabelle Lhoas**, geassisteerd door **Frédéric Denis** doek **Johan Daenen** lichtontwerp **Alban Rouge, Wim Vandekeybus** geluidsontwerp **Benjamin Dandoy** technisch directeur & toneelmeester **Ralf Nonn** lichtregie **Alban Rouge** geluidsregie **Benjamin Dandoy** kostuumatelier **Lieve Meeussen, Heidi Ehrhart** advies scenografie **Ultima Vez ploeg, Johan Daenen** beeld danstapjijt **Cirsium Canum © Karl Blossfeld Archiv – Ann & Jürgen Wilde (Zülpich, 2009), druk Tubbax Digital Printing** algemeen technisch advies **Francis Gahide** stagiairs **Anna Tchernokondratenko, François Bodeux** vertaling tekst Peter Verhelst **Ina Rilke (Engels)** met dank aan **Thi-Mai Nguyen, Marcel Thumas, Antoine Delagoutte, Le manège.mons, KVS, Mercat de les Flors** coproductie **KVS, Théâtre de la Ville (Parijs), Mercat de les Flors (Barcelona), PACT Zollverein/Choreographisches Zentrum NRW (Essen), Le manège.mons/Centre Dramatique (Bergen)**

Ultima Vez wordt gesteund door de Vlaamse regering, de Vlaamse Gemeenschapscommissie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest

WIM VANDEKEYBUS geeft een masterclass over zijn werk.

vr 4 dec 2009 14 > 17 uur / foyer de kunsthaven

De toegang is gratis, gelieve uw komst te melden via ons

bespreekbureau: T +32 (0)3 248 28 28 of via tickets@desingel.be

De voorstelling duurt ongeveer **een uur en vijftwintig minuten**.
Redactie programmaboekje **deSingel, Esther Severi**

gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ... betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen. Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze. Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLaverVIER, Kasteeldreef 6, Schilde, 03 384 29 70 > www.tklavervier.be

foyer de kunsthaven

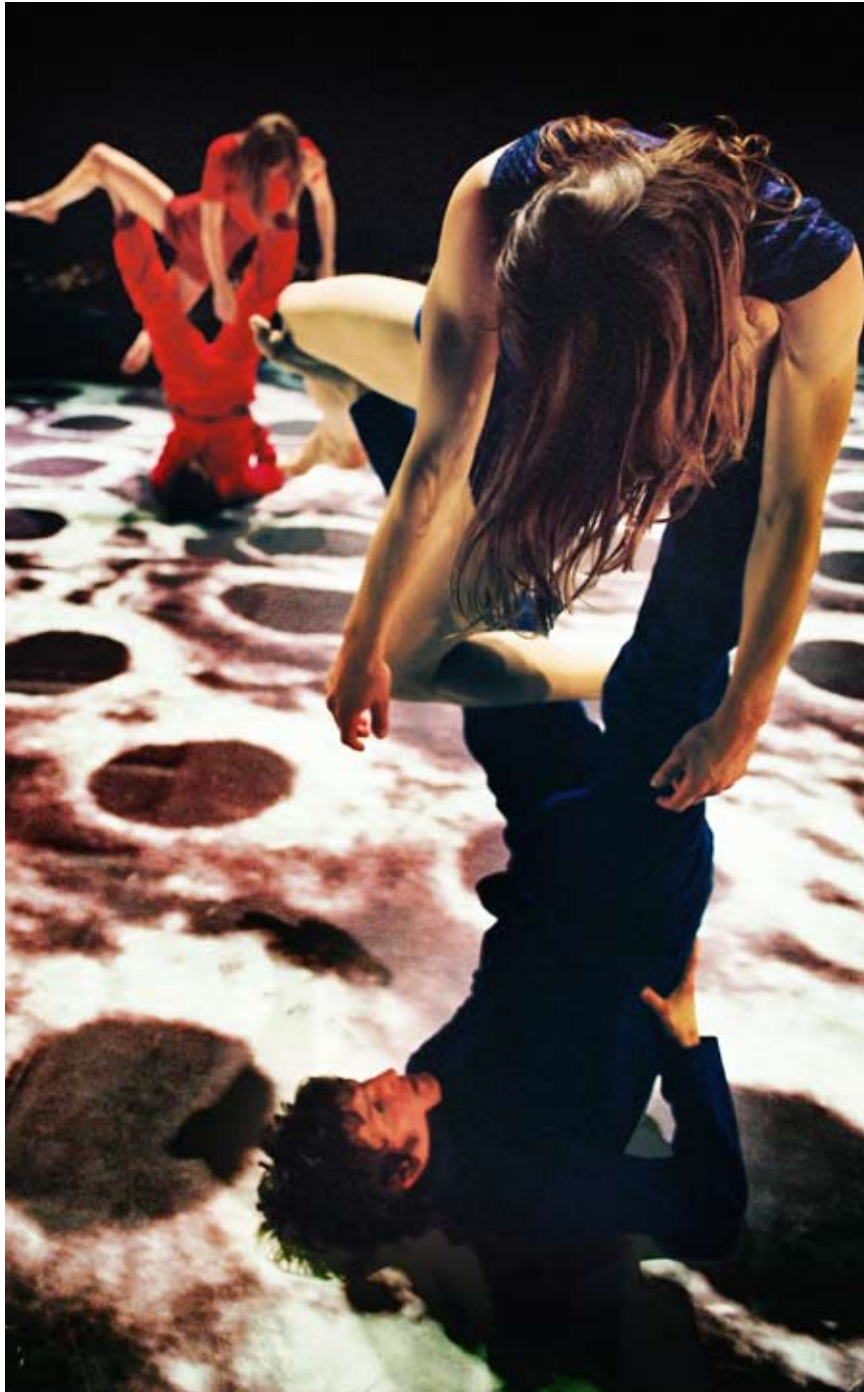
enkel open bij avondvoorstellingen in rode en/of blauwe zaal
open vanaf 18.40 uur
kleine koude of warme gerechten te bestellen vóór 19.20 uur
broodjes tot net vóór aanvang van de voorstellingen en tijdens pauzes

Hotel Ramada Plaza Antwerp (Desguinlei 94, achterzijde torengedouw ING)

▶ Restaurant HUGO's at Ramada Plaza Antwerp
open van 18.30 tot 22.30 uur

▶ Gozo-bar
open van 10 uur tot 1 uur, uitgebreide snacks tot 23 uur
deSingelaanbod: tweede drankje gratis bij afgifte van uw toegangsticket

Reclamepanelen omringen de bouwwerf van deSingel. De plaatsing van deze panelen levert extra middelen op om de bouwkosten te financieren. De toelating voor het plaatsen van de advertentiepanelen geldt voor de periode van de bouwwerken. Wij hopen op uw begrip.

© Pieter-Jan De Pue

In 'nieuwZwart' treedt Wim Vandekeybus met een volledig nieuw samengesteld gezelschap aan. Acht jonge dansers gaan in dialoog met de muziek van Mauro Pawlowski, Elko Blijweert en Jeroen Stevens. Gefascineerd door de idee van verandering en evolutie als gevolg van destructie of ontkenning, zet Wim Vandekeybus consequent zijn onderzoek naar nieuwe mogelijkheden van het lichaam verder. Hij plaatst natuurinstinct tegenover cultuur. Hoe verandert een lichaam in zijn omgeving? Hoe geven mensen een betekenis aan hun bestaan? De tekst van Peter Verhelst bevraagt (a)morele, absurde en associatieve gedachten en hun impact op een lichaam vol snelheid, spanning en emotionele geladenheid.

TUSSEN MUREN DIE ER NIET ZIJN ONDER EEN DAK DAT ER ONMOGELIJK KAN ZIJN OP EEN VLOER VAN NIETS

Heb door moerassen gewaad
al dan niet menselijk
heb door bossen gewaad
door velden vol spinrag
heb dagenlang in de vlakke gestaan
met uitgestrekte armen
ingestrekten met lijm of speeksel
en werd bezocht door alles wat vleugels had
heb gegrepen wat ik kon en begrepen wat ik niet kon
vergeten

Alaska, 2003

En toch

Heb door bossen gewaad de handen voor me uit
uit volle borst van kop tot teen mezelf aan de haren uit mezelf getrokken
met volle kracht voorwaarts door braamstruiken heen door beken en
modder
mezelf over een berg gesleept mezelf van de berg gegooid
overeind gekomen voorovergebogen tot drie geteld
de berg bestormd
de berg afgebroken
misschien alleen om een put te maken
misschien om eindelijk te kunnen vallen
– het is sterker dan mezelf
ben in de put gesprongen uit de put geklauterd
de nieuwe berg beklommen mezelf over de nieuwe berg gesleept
alsof ik hoopte
op de top een nieuwe zon te zien
met gesloten ogen vel over heen heb ik gekeken
heb beseft toen ik op de berg stond dat niets verloren gaat
hoe ik me ook verzette
niets gaat verloren
mezelf voor me uit gehouden met gesloten ogen de berg afgestormd
tegen bomen aan opnieuw en opnieuw

voorbij rede en voorbij vermoeidheid voorbij hoop en voorbij pijn
opnieuw en opnieuw
eindelijk de pijn voorbij
opnieuw en opnieuw

Niets gaat verloren

Heb door moerassen gewaad al dan niet menselijke
heb door zeeën gewaad heb mezelf een berg opgesleept
mezelf voor me uitgehouden ben die berg afgestormd
uiteindelijk tot stilstand gekomen
tegen een muur die er niet is onder een dak dat er niet is op een vloer die
er niet is
een huis van niets
heb onmiddellijk beslist om hier thuis te komen
mezelf voor me uit houdend mezelf tegen de muur te pletter gelopen
tot ik niet langer tot ik niets meer eindelijk mezelf voorbij
eindelijk thuis
mijn hoofd tegen de muur als tegen een handpalm van iemand
die mijn hoofd voorzichtig op haar knieën legt
hand op mijn wangen zich voorover buigt iemand die fluistert: Niets
gaat verloren
ondanks mezelf
zag ik me mezelf aan de haren overeind getrokken
hoewel ik er niet langer leek te zijn tussen muren die er niet waren
onder een dak dat er onmogelijk kon zijn op een vloer van niets
in de armen genomen door iemand die er niet was
iemand die me overeind zette voor de muur

Het is goed met lege handen voor een lege muur te staan
heen en weer te bewegen
voor de muur onophoudelijk heen en weer te bewegen
heen en weer de herhaling de geruststelling de koppigheid de vreugde
metronoom heen en weer
voorbij de rede en voorbij vermoeidheid en voorbij hoop voorbij pijn
voorbij bewustzijn
tegen de muur

Dit is de muur waar men handen in kwijt kan
dit is de muur waar men het hoofd in mag duwen
met gesloten ogen, gesloten mond
eindelijk van hoofd en handen af
niets meer te denken of te doen
enkel hier te zijn of niet te zijn

in een plek die er geen is
niet van vlees niet van gedachten
plek van niemand plek van niets
die zo van ons is
zo uit ons gegroeid lijkt uit ons opgebouwd
wit als gebeente uit ons opgestapeld

dit is de vloer waar we als kind zullen liggen
waar we zullen leren lopen links rechts links rechts
waar we in cirkels zullen leren lopen
geen begin geen einde zonder hoop zonder verlangen
almaar harder lopend
ons te buiten lopen buiten onszelf
onzelf achterlatend onszelf inhalend onszelf voorbijlopend
de cirkel uitlopend tegen de muur
zodat we opnieuw als kind op deze vloer liggen
waar iemand zal neerknielen van wie we de geur nog niet kennen
dit is de plek waar we voorbij mogen gaan aan wat dan ook
omdat niets ooit verloren gaat
het dak dat over ons heen wil vallen als we dat vragen
de muur die ons zal dragen als we het dak vragen over ons heen te vallen
val over mij heen val me tot leven
zodat ik opnieuw kan vragen aan het plafond dat er niet is
aan de muren die er niet zijn aan de vloer
val over me heen
val me tot leven
en opnieuw
zodat aan mij een eind kan komen

Maar er is geen einde

Alleen

Het sijnepelen van tijd die er niet langer toe doet
van de muren afstromend zonlicht dat er niet langer toe doet
dit is het zonlicht, de hagel, de sneeuw
het zal ons verblinden
dit is het nieuwe zwart, dit is de zachte nacht van ons
als we met gestrekte armen naar de sterren staan te kijken
in de hoop door die sterren te worden bekleed – het is sterker dan onszelf
een man met gestrekte armen besuikerd met sterren die er misschien niet
eens meer zijn
dit is de nacht die we zijn binnenstebuiten gekeerd bekleed met ons
eigenste zwart

dit is wat we hebben gewild toen we nog wilden
en zelfs daarna
dit is wat we hebben stukgegooid om met de scherven iets nieuws te
maken
een nieuw geraamte om te bekleden met wat we afstroopten
ons vel aan flarden geslagen op de grond tot het zwart zag
dat vel rond ons nieuwe geraamte geknoopt aangesnoerd dun als een
regenworm
dun als een arm die wuift op een berg aan zee naar een lege zee
in de hoop – het is sterker dan onszelf – in de hoop dat ergens een andere
arm
op een berg aan zee wuift naar een lege zwarte zee
zolang er niets is is er hoop dit is onze naam maar het geeft niets het wil
niets
eindelijk niets meer te willen of te hopen – het is sterker dan onszelf
eindelijk het besef dat er iemand is die ons niet ziet
een handpalm van iemand die ons hoofd voorzichtig
op haar knieën legt haar handen op onze wangen legt
zich voorover buigt haar gezicht tussen haar handen door duwt
iemand die fluistert, mond op mond, of iemand die had kunnen fluisteren
mocht iemand een vinger naar ons uit willen steken
of zelfs maar een arm die heen en weer beweegt aan de overkant
de mogelijkheid van iemand die er zoals een ster
misschien niet eens meer is omdat het genoeg is
te beseffen dat er een mogelijkheid is
alsof er hoop bestaat – sterker dan onszelf – om eindelijk alleen
zoals we het altijd hadden gewild eindelijk te kunnen
uiteindelijk niets meer dan dat uiteindelijk een mogelijkheid
van die wuivende arm van niets te mogen zijn
die neerkomt en blijft neerkomen op een lichaam van jou – die er niet bent
op een lichaam van mij – die er onmogelijk kan zijn
op het lichaam van ons – wegdrijvend in de gitzwarte lucht
traag wentelende sterren in een uitdijend heelal
dat er misschien ooit zal zijn geweest

En toch

Tekst Peter Verhelst, gebaseerd op de dichtbundel nieuwe sterrenbeel-
den. De teksten in de voorstelling kunnen afwijken van de originele versie.

FRAGMENT UIT EEN INTERVIEW MET WIM VANDEKEYBUS DOOR HAN CELEN

U hebt 'nieuwZwart' op een aantal plekken in Europa in de openlucht gespeeld. Op Theater Aan Zee staat u in het Kursaal. Waar speelt u liever, buiten of binnen?

Deze voorstelling speel ik liever binnen. Buiten zijn de omstandigheden te onvoorspelbaar. Ik ben momenteel in Linz, Oostenrijk, en het podium hier staat naast een kerk. Gisteren begonnen net in een moment van stilte de klokken te luiden: boem, boem. Toevallig pakte dat best goed uit, maar je loopt ook het risico om je focus te verliezen. Daar komt bij dat de voorstelling over donkerte gaat. Dat is buiten ook minder vanzelfsprekend.

U hebt verklaard dat u met deze voorstelling helemaal vanaf nul wilde beginnen. Waarom was dat?

Ik had hiervoor in Göteborg een voorstelling gemaakt. Daar had ik dertien à veertien weken aan gewerkt en dat was een fiks verhaal geworden. Ik wilde weer eens research doen, mezelf weer heruitvinden. Daarom heb ik besloten om met zeven totaal nieuwe mensen aan het werk te gaan.

Die hebt u geselecteerd uit zeventienhonderd kandidaten. Hoe gaat dat, zo'n casting?

Ik ben intussen aardig bedreven in die dingen. We hebben op drie plekken audities gedaan: in Montréal, in Brussel en in Estland. De eerste dagen nodig ik 250 mensen per dag uit. Daarvan blijven er dan dertig over aan wie ik meer tijd besteed. Eigenlijk is het een grote workshop die ook heel interessant is voor diegenen die niet worden gekozen.

Wie u wel al kende, was Mauro.

Dat klopt, Mauro ken ik al heel lang. Ik waardeer hem enorm omdat hij behalve een uitstekende muzikant ook een grote muzikkenner is. We hebben vaak samen op café zitten praten over het verbeelden van thema's als lente en vuur. Veel van die dingen zitten nu in de voorstelling.

Hoe ontstaat zo'n muzikale voorstelling? Volgen de dansers de muziek, of is het omgekeerd?

Dat gaat heel organisch. Muzikanten zijn wat dat betreft heerlijk om mee te werken. Ze stellen zich op, spelen en dan gebeuren er dingen. Na drie weken hadden we al een uur materiaal, zonder dat er nog een woord gesproken was. Er werd gewoon geschilderd met de materialen die voorhanden waren. Alles was een grote bal van energie. Mauro was de soul en de hartbeat, de dansers waren de spieren en de vezels. En dan was er natuurlijk ook nog de tekst van Peter Verhelst.

Die kwam er pas later bij, begreep ik.

Ja, het zijn eigenlijk twee gedichten van hem waarop we zijn gestuit. Peter is toen komen kijken en zei: 'Het is ook heel mooi zonder tekst.' Maar uiteindelijk is hij zijn teksten gaan herschrijven en bijschaven, en nu heeft de tekst een enorme meerwaarde, vind ik. Het is geen tekst die je rationeel moet willen begrijpen. Het is als een emotie of een kleur. Mensen moeten zich er iets bij kunnen voorstellen. De tekst moet ook niet uitleggen wat wij aan het doen zijn. Hij moet doen wat wij ook doen, maar dan op een andere manier.

De recensente van Le Monde schreef over 'nieuwZwart' dat ze al het fysieke en muzikale geweld af en toe wat 'gratis' vond.

Het probleem met critici is dat ze alles willen begrijpen. Terwijl niemand naar een concert gaat om later te zeggen: 'Ik heb alles begrepen.' Je begrijpt je eigen geboorte of je eigen bestaan toch ook niet? Als je de tekst van Peter Verhelst leest, zul je ook zien dat die gaat over iemand die constant op zoek is. Mensen die kritieken schrijven, willen van begin tot eind een dramaturgische lijn, terwijl we dat juist trachten te vermijden. Er moet natuurlijk een innerlijke logica in de voorstelling zitten, maar ik ga dat niet nog eens onderlijnen, want dan maak je het kapot. Het is als met een abstract schilderij. Ik heb nog nooit een schilder elk lijntje op een abstract schilderij horen uitleggen.

Uit: De Morgen, 30 juli 2009

INTERVIEW MET MAURO PAWLOWSKI

DOOR SARAH VANKERSCHAEVER

Hebt u iets met dans?

Ik heb iets met goede dingen. Wim en ik kennen elkaar al langer, maar het heeft tot 'nieuwZwart' geduurd voor we gingen samenwerken. De tijd was blijkbaar rijp.

Hoe verliep die samenwerking?

Het was een vlot maar zeer intens werkproces. De band was van bij het prille begin bij de creatie betrokken. Terwijl de dans ontstond, componeerden wij de muziek.

Muziek componeren voor thema's als 'de tijdloze ziel' lijkt niet eenvoudig.

Ik ken het werk van Ultima Vez, dus ik wist wat er verwacht werd. Wim en ik hebben niet bijster veel gepraat. Hij vertelde me dat er weinig geacteerd zou worden en "that's it". We baseerden ons met de band vooral op de sfeer en de choreografie.

Hoe beïnvloeden de dansers en de muzikanten elkaar op de scène?

Omdat het live muziek is, kunnen we inspelen op de bewegingen. Soms tilen wij de dynamiek op, soms de dansers, maar vaak is het onduidelijk wie voor de verandering zorgt.

Die ingrepen zijn best hevig.

We spelen harde rock, dat klopt. Maar er klinken ook andere invloeden door, zoals folk, en in elke voorstelling wordt geïmproviseerd.

In 'nieuwZwart' zijn jullie meer dan een live band?

Wim gaf ons een rol, dat was even slikken. We moeten met lampen zoeken naar leven op het donkere podium. Op het einde krijg ik zelfs een paar lijnen tekst. Dat veroorzaakte lichte paniek: ik ben een muzikant, dus mijn lichaam is geen instrument zoals dat wel het geval is bij een danser. Het was plezant, maar ik moest schroom overwinnen.

Hoe ervaart u de voorstelling?

'nieuwZwart' voelt aan als de film '2001: A Space Odyssey'. Met onze werkpakken op ons zwevende platform lijken we ruimtereizigers. Verder zie je op het podium veel en hard contact en evenveel zweet, wat de voorstelling zeer menselijk maakt. 'nieuwZwart' bekijk je best zonder enige voorkennis: zodra je opgesloten zit in de zaal, is het aan de toeschouwer om de indrukken te absorberen.

Uit: De Standaard, 30 juli 2009

WE KOMEN NAAR HET PLEIN ALS DE TIJD IS GEKOMEN

We wisten dat we op een dag in een berkenbos zouden veranderen. We zouden zilverwit worden, een samenschooling van tonijn, fosformoleculen, mannen met ontbloot bovenlijf, kilometers ver zichtbaar. Altijd al wisten we dat geluk bestond, een omlinjende vorm van leven, al vielen we soms buiten bewustzijn en viel alles mee, neerdonderende spiegel van een muur op een kristallen kast, maar meestal bleef het onhoorbaar hangen, ver en los van de wereld die ons was aangeleerd.

Een smeedijzeren hek rijst uit de grond op, maar nooit geven we op. We zijn het jongetje in het bos, door braamtakken gegrepen, witte sokken vol aardbeinvlekken, we weten dat licht ons door gebladerte flitsend achterna zit, een vinger die je achterhoofd doorboort en in je tanden zal zingen. Wit bloed als een transparante sjaal. Blijf rennen, jongetje, hou je handen als een trechter rond je lippen, daag uit: Zich wegwissende, kom hier. Lichtgevende, kom hier. Man met nek van een zeeleeuw, kom hier. Naakte staande man, omklemd door naakte klimmende vrouw, kom hier. Met slagroom bespotene, kom hier. Vrouw met gezicht als een gloeilamp, kom hier. Man met vingers als waterleliestengels, met braamstruiken gekroonde, kom hier. Ontbloot het bovenlijf. Schouder aan schouder op het plein. Man met luipaardvel, jongen met handen als handschoenen met afgeknipte vingers, zwartgelakte dobermannpincher, kom hier, kom achter me aan in het bos.

Ons gezicht verandert soms in een met tegels ingezette wand, onze borstkas in een met leem ingestreken kast. We staan op het plein en zijn een ritselend berkenbos, schouder aan schouder voeren we duizenden

jaren oude bewegingen uit, traag als reptielen, terwijl laserlicht letters in onze botten brandt, van kop tot teen vol onleesbare tekens. Oplichtend radium in de nacht – een van sneeuw opgloeiende tuin, zo voelen we ons

eindelijk gelukkig. We kunnen er niet van slapen en staan aan het raam. Overall komen mensen hun huizen uit – het is sterker dan onszelf. We ontbloten het bovenlijf, trekken een pak aan, ontbloten het bovenlijf, pak aan pak uit, vormen patronen op het plein. Lichtjaren verder worden we ontdekt. We houden de handen als trechters aan de mond. Iedereen moet meezingen –

het gezongene botst tegen de bergwand. Kaatst terug. Bomen, huizen, mensen, auto's, het rolt over alles heen. Fosformoleculen, losgezongen van hun kern, zoals sneeuw kristallen een lawine vormen, zo voelen we ons, zo zingen en zingen we ons in het rond, hand in hand. Ooit zullen we in een berkenbos veranderen en dragen we zaad.

Tekst Peter Verhelst, gebaseerd op de dichtbundel nieuwe sterrenbeelden. De teksten in de voorstelling kunnen afwijken van de originele versie.

© Pieter-Jan De Pue

Wim Vandekeybus

Regisseur, choreograaf, acteur en fotograaf Wim Vandekeybus wordt geboren in Herenthout. Hij groeit op in de landelijke Kempen. Als zoon van een dierenarts komt hij veel in contact met dieren in hun natuurlijk omgeving. Dieren, hun bewegingen, hun instinctieve reacties en het vertrouwen in hun eigen fysieke kracht zijn elementen die vaak terugkeren in zijn voorstellingen. Hij vangt studies psychologie aan in Leuven, maar voltooit ze niet. Geïrriteerd, naar eigen zeggen, door het teveel aan 'objectieve wetenschap'. Niettemin blijft zijn interesse in de complexe relatie tussen lichaam en geest. Via een workshop met Paul Peyskens komt hij in contact met theater. Hij volgt enkele danscursussen en legt zich toe op film en fotografie. Vanaf 1985 reist hij de wereld rond als performer in Fabres voorstelling 'De macht der theaterlijke dwaasheden'. Eind 1986 trekt Wim Vandekeybus zich verschillende maanden terug in Madrid met een groep jonge, onervaren dansers en richt zijn gezelschap Ultima Vez (Spaans voor 'De laatste keer') op. In 1987 maakte hij zijn eerste dansvoorstelling 'What the Body Does Not Remember'. De dansers leverden zich over aan hun instincten, elke beweging beantwoordde aan een uiterst precieze timing. Twintig jaar na dit debuutstuk heeft Vandekeybus een twintigtal voorstellingen gecreëerd, en bijna evenveel film- en videoproducties. In zijn dansvoorstellingen werkt hij met beelden, niet met structuren. Het gaat bij hem niet louter om beweging, maar om de inhoud ervan en de noodzaak erachter. Hij onderzoekt hoe we omgaan met tijd en ruimte. Daarbij ligt de nadruk minder, zoals in de beginjaren van zijn oeuvre, op het risico en het instinct. Nu speelt hij met tekens en betekenissen die vanuit het imaginaire naar boven komen.

DANS IN DESINGEL

ZIMMERMANN & DE PERROT LE GROUPE ACROBATIQUE DE TANGER CHOUF OUCHOUF

VR 8, ZA 9 JANUARI 2010

€20 (BASIS) / €15 (-25/65+) / €8 (-19 JAAR)

DE KUNSTCAMPUS GROEIT +12.000 M²

Een bouwproject van de Vlaamse Gemeenschap en de Artesis Hogeschool Antwerpen voor deSingel internationale kunstcampus en het Conservatorium van de Hogeschool Antwerpen.

 PERMANENTE TOELICHTING VESTIAIRE DESINGEL
wo>zo/14>18 uur & aansluitend bij voorstellingen/concerten

2009-2010 architectuur theater dans muziek

ABO

TICKETS

deSingel

Desguinlei 25 / B-2018 Antwerpen
ma → vr 10 → 19 uur / za 16 → 19 uur

www.desingel.be

tickets@desingel.be

T +32 (0)3 248 28 28

F +32 (0)3 248 28 00

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van

STAD ANTWERPEN

Haven van
Antwerpen

dS De
Standaard

Knack
weekend
focus

hoofdsponsor

mediasponsors